

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1549. usque ad annum 1551 - ... Atque Tabulis
Chronologicis Ab Anno Christi 1000 Usque Ad 1595 ...

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118537

§. 111. Dissidia inter Lutheri sectatores circa decretum Interim.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66584](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66584)

Sæcul. XVI.

A. C. 1549.

§. CXI.

*Diffidia inter Lutheri Sectatores circa
Decretum Interim.**Sleid. comm.
lib 21. p. 758.
Bossuet hist.
des variat.
tom. 1. liv. 8.
n. 15. p. 466.*

Magis adhuc celebre reddebatur Cal-
vini Nomen per ipsum consilium,
quod a Lutheri sectatoribus rogatus
dede-

de uxorem duxit. Genevam non multo post ad
eum venit Robertus Joannis Biberii civis Con-
gemeldensis, ubi Prioratum habuerat Beza, fi-
lius. patrem suum turpiter, ab ipso deceptum
querens: sed præter verba, ac promissiones ni-
hil domum retulit. Ne vero hujus Scriptoris
utpote ex Calvinii Hæresi ad Romanæ Ecclesiæ
ovile reversi testimonium Novatoribus suspen-
sum videatur, operæ pretium erit ipsius Lau-
næi, qui Bezæ Collega erat, verba percipere:
Postquam Beza, inquit ille, omnibus flagitiis
se polluit, suamque ipse infamiam verbis suis
divulgavit, etiam vicini uxorem corrupit, ven-
ditisque Ecclesiasticis, quæ habebat, beneficiis,
non tam persecutionis, quam pœnæ metu, una
cum illa aufugit. Antequam vero discederet, vil-
licos suos decepit, quæ res nobis in Possiacensi
colloquio multum negotii exhibuit; siquidem vi-
dua quædam cum liberis suis eo venerat, a Be-
za res alienum per fraudem contractum repe-
tens, cujus rei expediendæ negotium mihi da-
tum fuit. Vidua illa mihi tum dixit, se ac
mari-

dederat; inter hos enim, qui *Lutherani* Sæcul. XVI. A.C. 1540
rigidiores appellantur, necnon inter *A-*
diophoristas, seu *Indifferentes* hoc anno in
 Saxoniae Ecclesiis ingens exorta est dif-
 fensio, occasione nata ex decreto *Inter-*
rim; quippe Lubecensis, Luneburgensis,
 ac Hamburgensis Ecclesiae Ministri Au-
 gustanum hoc decretum prolixa confu-
 tatione typis edita rejiciebant, ac pau-
 lo post Magdeburgenses Theologastri
 Nicolaus Amstorfius, Matthias Flac-
 cius Illyricus, & Nicolaus Cocquus Wit-
 tembergensibus, ac Lipsiensibus vehe-
 menter se opposuerunt, eosque in plu-
 ribus

maritum plusquam mille & ducentis libris Gal-
licis esse defraudatos. His haud abs re sub-
 jungi possunt ea, quæ Heshusius Lutheri se-
 ctator de eodem scripsit, aitque, *Bezam non*
adolescenciam modo per illicitos amores, adul-
teria aliaque flagitia turpiter exegisse, sed illa
ipsa scriptis quoque, & versiculis divulgasse,
atque gloriam inde quæfisse. incredibilem esse
mostrum hujus impudentiam, cujus turpis, atque
impia vita per Cynica illa, impura, & dete-
standa Epigrammata toti Galliae innotuerit
eundem tamen si loquentem quis audiat, san-
ctum aliquem eremitam, aut alterum Jobum
immo ipso Paulo Apostolo majorem videri, sic
illum exilium suum, labores, vitæ integritatem,
ac sanctitatem laudare.

Sæcul. XVI. A. C. 1549. ribus editis opusculis accusarunt, quod diffimulata veritate per attentatas concordiae vias Pontificiae Religioni aditum patefacerent. Hi iidem istam stabilierunt Regulam, quod omnes caeremoniae, omnesque ritus, quantumvis ex se nec boni, nec mali sint, non jam indifferentes maneant; cum impietati ansam præbeant. Ceterum idem Illyricus aliquamdiu Melanchtonis discipulum sese profitebatur, mota tamen hac dissensione Magdeburgum secessit, ubi suam agendi, ac sentiendi rationem edito libello vindicare nitebatur; pariter Magdeburgenses datis literis ad Wittembergenses, & præcipue ad Melanchtonem fusiori calamo recensebant ea, quæ nec bona nec mala seu indifferentia vocantur, simulque declarant, quænam ex illis admitti valeant. Denique eosdem rogabant, ut & ipsi, quid sub hisce vocibus intelligant, exponerent, ut tandem, quænam credenda sint, dignosci, ac firma sententia absque ulteriori variatione adoptari possint; verebantur enim, ne eorum Sectatores in novos errores sub obtentu rei mere *indifferentis* præcipites ruerent. Verum huic epistolæ Melanchton respondens agebat, dari servitum, quæ æquo animo toleranda, dummodo ab omni impietate sit aliena.

§. CXII.